

doz, az utókor pedig mily hamar elfeledte. Gyerekkori baleset következtében lába megsérült, de azért gyalog bicegte végig Európát. Eppen Konstantinápolyból tért haza, faggatni kezdtem, vajon miért gyalogolt oda? Csak nézett, hogy milyen értetlen ember vagyok: „Jól kiáztattam lábam a Márvány-tengerben.” Kevés ilyen igaz embert és gyermekien ártatlan szívet ismertem.

Szombathelyen, lelket ölő hivatalban gyötrődve, az egész ország irodalmát figyelemmel kísérte Bárdosi Németh János. Bardócz Árpád nem volt jelentős költő, csupán néhány remek verset hagyott, diákkoromban olvastam, de most is könyv nélkül tudom őket, ám ugyanígy tud róluk a „vasi költő” is. És valljuk meg, hogy ez az igazi irodalom: az író minden szellemi érték gazdája.

Magyar városok! Budapest mellett Esztergomot és Szegedet szeretem legjobban. Esztergom az ifjúságom kevés örömmel, sok szenvedéssel. De bizonygassam, hogy a szenvedés mekkora kötőerő? Szeged pedig nékem Kálmány Lajos, Tömörkény István, Juhász Gyula, a Szegedi Fialatok és a *Tisza-táj* városát jelenti. Nem csak Horthy indult el onnét, hogy hazáját új tragédia felé „irányítsa”. Friss és éltető szél is fújt Szeged felől mindig. De ifjúságom hajnalcsillaga mégis Bárdosi Németh János Szombathelye. Az a régi melegség most is hevít és éltet, mert találkozó ez a könyv. Élők és bennünk tovább élő holtak találkozója. Hajdani küzdelmek emléke, új feladatok vállalása, régi bajtársak kézfogása. „Végtelen menet?” Valóban, mert egyre több arc tűnik fel.

A régi Szombathely eltékozolta Bárdosi Németh Jánost. Az új most elégtételt ad, mert az *Utak és útitársak* a városi tanács kiadásában jelent meg Martyn Ferenc remek címlapjával. Nemes gesztus ez és követendő példa.

